

Rachel

Můj svět se zhroutil jednoho chladného listopadového odpoledne. Bylo úterý a přšelo.

Když se to stalo, ani jsem nepípla. Seděla jsem v autě před levným hotelem a byla dost blízko na to, abych to viděla, ale současně příliš daleko, abych se toho účastnila. Pokoušela jsem se o lepší výhled, natahovala jsem krk a proklínala dlouhou řadu vozů před sebou. Do té doby jsem nikdy svého manžela nesledovala a nebyla jsem zvyklá se skrývat.

Ztratila jsem ho někde před vchodem do obchodního centra. Sjela jsem do pravého pruhu a zůstala trčet v koloně aut vyjíždějících od hotelu. Když jsem čekala na výjezd, viděla jsem, jak jeho auto míří k restauraci s rychlým občerstvením vzdálené asi padesát metrů.

A vtom se to stalo. Srážka s chodcem. Viník ujel z místa činu.

Trvalo to jen pár vteřin. Kdybych nestála na místě a nezírala tak upřeně právě tam, ničeho bych si nevšimla.

Auto, které náhle prudce zrychlilo.

Tělo, jež letělo přes čelní sklo a bez ladu a skladu přistálo na zemi.

Řev motoru auta opouštějícího bezvládné tělo a mířícího na čtyřproudovku.

V šoku jsem se prudce nadechla a zatajila dech. Zírala jsem na tu postavu na zemi, která teď připomínala hromádku špinavého oblečení, a sama sebe se ptala, jestli se to opravdu stalo. *Vážně jsem to viděla?*

Slyšela jsem, jak stěrače skřípají o čelní sklo, a přitom s hrůzou sledovala, co se dělo pak. Lidé okolo nechali nákup nákupem a běželi na místo. Někdo začal podávat první pomoc, klečel na zemi, dotýkal se nehybného těla. Z restaurace vybíhali lidé a houstnoucí dav mi brzy zakryl výhled. Kolem se míhali prodavači v červených čepicích a zástěrách, ozýval se křik a volání a do toho všeho dál skřípaly moje stěrače. Horký vzduch z topení mě najednou začal dusit, nemohla jsem popadnout dech. Potřebovala jsem ven.

Řidiči kolem mě postupně vylézali z aut a já se chystala udělat totéž. Odepnula jsem si pás a otočila se ke dveřím, jenže jsem zapomněla, že mám zařazeno a motor pořád běží. Když jsem pouštěla spojku, druhou nohou jsem zavadila o plynový pedál a auto vystřelilo děsivou rychlostí dopředu, do zadního nárazníku stříbrného mini.

Hrudníkem jsem prudce narazila do volantu. Rozječel se klakson a já ucítla tvrdý náraz do hlavy. Zaječela jsem ale proto, že se mi o pedál zlomil podpatek a současně se to samé stalo někde uvnitř mého kotníku.

Dveře u spolujezdce otevřel nějaký muž v pomačkaném obleku, který stále ještě upíral zrak směrem k pozdvižení na opačné straně nákupního centra.

„Sakra práce,“ poznamenal, když mě sundal z volantu a klakson konečně přestal řvát, „jste v pořádku?“

Zatáhl ruční brzdu a vtom uviděl můj kotník.

„Panebože!“ vykřikl a otočil se ven. „Potřebujeme sanitku!“

Chystala jsem se mu říct, že to vůbec není nutné, ale místo toho jsem pozvracela celé vedlejší sedadlo.

—

Ta několik minut stará srážka s chodcem způsobila, že okolí mojí drobné nehodě věnovalo mnohem víc pozornosti, než by si zasloužila.

Muž v obleku štěkal příkazy na ostatní řidiče, kteří ve frontě u výjezdu stáli. Auta se dala do pohybu. Bylo třeba, aby mladé ženě, do níž jsem narazila, někdo zkontroloval krk. Informovali hotelový personál, který zajistil horký čaj a nepoužitelnou lékárníčku.

Vedla se vášnivá debata o tom, jestli by se se mnou mělo hýbat dřív, než přijede záchranka, ale když jsem se začala štrachat z auta sama, všichni se mi o překot snažili pomoci.

Trvala jsem na tom, aby mě dopravili do hotelu. Nechtěla jsem zůstat v autě, kde to páchlo zvratky, a toužila jsem být co nejdál od hrůzy, jež se odehrála naproti. Zvědavci to všechno sledovali, jako by šlo o nějaké představení, třásli se zimou a nepokrytě zevlovali.

Dovnitř mě odnesl nějaký muž v kožené motorkářské kombi-néze, která mu při chůzi strašně vrzala. Posadil mě do proutěného křesílka v recepci a někdo mi spěšně přinesl další k podložení kotníku.

Postarší manželé u recepčního pultu, kteří se právě odhlašovali, na mě zírali. Z jejich výrazu jsem pochopila, že asi vypadám strašně. Na bradě i halence jsem měla zvratky, mejkap rozteklý, jednu nohavici semišových kalhot vyhrnutou nad koleno a k tomu ten rozbitý kotník, zkrvavený a zkroucený do podivného tvaru. Otřela jsem si obličej a zkusila si stáhnout nohavici, abych schovala holou nohu, jenže jsem to nedokázala. Hrozně jsem se třásla.

Dva členové hotelového personálu, jedna starší paní a nedospělý kluk s lesklou bradou, se rozhodli zůstat u mě, dokud nedorazí sanitka. Častovali mě soucitnými pohledy a nabízeli mi čaj, kávu a vodu. Kroutila jsem hlavou. Představa, že bych měla pít, nebo vůbec něco pozřít, byla absurdní. Nemohla jsem téměř ani mluvit a byla mi zima, protože jsem ve spěchu nechala doma kabát. To jsem jim ale nemohla říct. Nedokázala jsem dát dohromady souvislou větu.

Ta starší paní, která seděla vedle mě, po chvíli odešla k pultu, aby recepční pomohla odbavit shluk příchozích turistů. Velice jsem to

ocenila. Chtěla jsem být sama. Modlila jsem se, aby to vzdal i ten puberták. Slyšela jsem, jak paní všem oznamuje, že pokud si budou chtít vyzvednout auto z parkoviště, bude to déle trvat. Někdo se zeptal, jestli už přijela záchranka k tomu člověku, kterého tamhle u fastfoodu přejelo auto. Dalšího zajímalo, jestli ten řidič vážně ujel z místa nehody. Jiný položil otázku, zda je ten člověk mrtvý, a mě zalil studený pot a roztrásla jsem se ještě víc. *Opravdu jsem právě viděla někoho umřít?*

„Počítám, že jste to asi viděla, vidíte,“ pronesl ten kluk, zatímco se turisté trosili z recepce. „Kvůli tomu jste taky narazila do toho auta před sebou, ne? Všechno jste viděla.“

Skrze skleněné dveře vyhlížel ven, směrem k restauraci a srovnému davu. Začal si okusovat nehet na palci a mě se valem zmocňovala panika.

„Nic jsem neviděla.“ Ta slova jsem ze sebe vykoktala, jako by to ani nebyl můj hlas. „Nedívala jsem se z okna.“

Přestal si okusovat nehet a zíral na mě.

„Zrovna jsem ladila rádio,“ pokračovala jsem. „Měla jsem skloněnou hlavu.“

„Vy jste to neviděla?“ zamračil se. „Fakt jste si toho vůbec nevšimla?“

Snažila jsem se od něho odvrátit, změnit polohu, jenže mi do kotníku vystřelovala nesnesitelná bolest. Tiše jsem zakvílela, ale za tu bolest jsem byla vděčná. Rozptýlila mě.

„Neviděla jste, jak se to stalo?“

Žena, do které jsem nabourala, byla mladá. Hezká. Byla dokonale nalíčená a učesaná, jako by se ve chvíli, kdy jsem do ní vrazila, chystala natáčet velkořím. Od nehody měla na uchu přilepený mobil a shlížela na mě se směsicí soucitu a znechucení. Měla jsem čtrnáctiletou dceru, která se na mě dívala velmi podobně, v jednom kuse pohazovala hlavou a vyvracela oči. Vzpomínka na Katie jako by mi

do žil vlila čerstvou dávkou adrenalinu, jež mi sevřela hrudník. Měla jsem dojem, že omdlím.

„Jak porazili toho chlapa,“ pokračoval ten puberták, zatímco jsem se snažila dostat tělo pod kontrolu, „ona to prej neviděla.“

Podívala se na mě a já se zhluboka, s námahou nadechla.

„Promiňte,“ řekla jsem tiše. „Hrozně se omlouvám.“

Oba na mě chvíli beze slova hleděli a ona potom pokrčila rameny.

„Kdybych něco takového viděla já, taky bych do někoho nabourala,“ pravila. „Nevyčítejte si to.“

„Ale já to neviděla!“ vykřikla jsem nahlas, až to všechny včetně mě překvapilo. Otřeseně jsem zvedla ruce k obličejí. „Omlouvám se,“ opakovala jsem, „promiňte.“ Začala jsem plakat, čímž jsem bitvu se svými emocemi prohrála. „Je mi to vážně líto, ale já jsem nic neviděla. Nedívala jsem se. Chtěla bych domů.“

Tahala jsem si za nohavici, abych schovala kotník, který pomalu měnil tvar. Zatímco jsem tam seděla, o dost se zvětšil a na jedné straně čněla velká boule. Vypadal jako kotník někoho jiného, jako by mi nepatřil. Ani já jsem nepatřila do recepce toho hotelu, neměla jsem tam co pohledávat. Měla jsem být doma ve své vyhřáté kuchyni, poslouchat rádio a vařit vodu na čaj. Všechno bylo úplně špatně.

Ta dívka mi položila ruku na rameno a já sebou trhla.

„To auto stejně patří mojí sestře,“ řekla měkce, „a té to vadit nebude. Je zrovna na Tenerife.“

Zvedla jsem oči k její soucitné tváři. Mírně se pousmála a přivřela oči, jako by mě na dálku objímala. Potom obrátila pozornost zpátky k telefonu. Sledovala jsem, jak její prsty zkušeně kmitají po displeji a něco do něj tůká, a dlaní jsem si přejela po mokré tváři.

„Nemohla byste mi ho půjčit?“ zeptala jsem se. „Víte, jenom bych potřebovala zavolat domů. Nemám s sebou svůj mobil a potřebuju jim to říct.“